Este posibil de recunoscut Antihristul?

De la cel de-al doilea capitol al celei de-a doua Epistole a Sfântului Pavel către Tesaloniceni, este limpede că învățătura despre Antihrist intră în conținutul celei mai vechi evanghelizări apostolice. După ce a dat o descriere a Antihristului în versetele trei și patru din capitolul respectiv, Sfântul Apostol Pavel scrie mai departe Tesalonicenilor: *„Nu vă aduceţi aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?”*(2 Tesaloniceni 2, 5)

Nu putem să nu remarcăm că, în perioada scurtă pe care a petrecut-o în Salonic, Sfântul Apostol Pavel, nu numai că nu a trecut sub tăcere învățăturile despre persoana Antihristului, ca fiind ceva secundar și lipsit de importanță, ci a considerat că este necesar să expună această învățătură în cele mai mici detalii. Și în aceasta, cea de-a doua epistolă, nu face decât să repete ceea ce spusese anterior despre Antihrist cu propria sa gură.

Dar de ce este atât de important să cunoaștem această învățătură?

Pentru că, după cum ne avertizează Sfinții Părinți cu mult timp înainte, cel care nesocotește această învățătură, considerând-o neimportantă și neesențială în creștinism, nu va recunoaște Antihristul și se va închina lui.

Este ceea ce ne dezvăluie Episcopul Ignatie (Briancianinov), care a strâns într-un singur loc tot ceea ce au spus despre Antihrist, străvechii Sfinți Părinți: [citate din Vol. IV, p. 297]

„Antihrist se va numi pe sine propovăduitor și păstrător al adevăratei cunoașteri a lui Dumnezeu: cei care nu înțeleg creștinismul vor vedea în el un împuternicit și un apărător al adevăratei religii și se vor alătura lui. Antihristul se va arăta, blând, milostiv, plin de dragoste, împlinitor a toată virtutea: *îl vor socoti astfel şi i se vor închina pe temeiul preaînaltei sale virtuţi cei ce socot că dreptatea omului este dreptatea căzută* şi nu s-au lepădat de aceasta pentru Evanghelie.

Antihrist *va îmbia omenirea cu realizarea celei mai înalte bunăstări şi prosperităţi pământeşti,* va îmbia cu cinstire, bogăţie, măreţie, înlesniri [comodităţi] şi plăceri trupeşti: *căutătorii de cele pământeşti* îl vor primi pe Antihrist, îl vor numi stăpân

al lor.

Antihrist va înfăţişa omenirii, asemenea meşteşugitelor reprezentaţii de teatru, *o privelişte de minuni cu neputinţă de explicat de către ştiinţa vremii;* el va înfricoşa prin caracterul înspăimântător şi neobişnuit al minunilor sale, va satisface prin ele curiozitatea nechibzuită şi neştiinţa grosolană, va satisface slava deşartă, va satisface superstiţia, va descumpăni ştiinţa omenească: toţi oamenii ce se călăuzesc după lumina firii lor căzute, ce s-au înstrăinat de călăuzirea după lumina lui Dumnezeu, vor fi atraşi sub stăpânirea amăgitorului".

„Şi i se vor închina ei toţi cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieţii Mielului celui înjunghiat" (Apoc. 13, 8).

Antihristul va fi acceptat cu mare entuziasm de către apostaţii din Creștinism, dar aceștia merită priviţi cu îngăduinţă și durere profundă, căci după cum menţionează Sfinții Părinți, aleșii înșiși vor fi nesiguri cu privire la persoana Antihristului, astfel că acesta va putea ascunde cu măiestrie de la orice examinare atentă, rădăcinile satanice ale Răului din el.

„Potrivnicii lui Antihrist vor fi socotiţi făcători de tulburare, vrăjmaşi ai binelui obştesc şi ai rânduielii sociale, vor fi supuşi prigoanei pe faţă şi într-ascuns, vor fi supuşi la cazne şi pedepse".

Toți cei care refuză să se închine lui Antihrist vor cădea în cea mai dureroasă și mai dificilă împrejurare:

„Numărul lor mic va părea nesemnificativ în fața întregii omeniri, iar opinia lor va fi considerată mai ales vulnerabilă, sub rezerva disprețului general, a defăimării, urii și a prigonirii; moartea cumplită va fi soarta lor".

Cititor evlavios: Nu credeţi că imaginea descrisă mai sus amintește într-o oarecare măsură de ceea ce se întâmplă deja în lume?

Da! Dar unde este Antihristul? A venit deja?

Nu îl vedem încă pe Antihrist însuși, dar spiritul lui se instalează în mod evident și începe deja să domnească în lume. Un număr mare de înaintemergători ai lui Antihrist se pregătesc cu o energie uriașă pentru sosirea sa, triumful său și întronizarea sa, înconjurat de neamul omenesc. Desigur, este necesară o

pregătire îndelungă și considerabilă pentru ca Antihristul să poată fi acceptat în rândul lumii Creștine. Ea a fost și se desfășoară încă din vremurile apostolilor cu o intensitate crescândă.

Astfel, chiar și Sfântul Apostol Ioan Teologul a scris în Prima sa Epistolă Generală:

„Şi orice duh, care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care aţi auzit că vine şi acum este chiar în lume” (1 Ioan 4, 3).

Și,

„Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduieşte că Iisus este Hristosul? Acesta este antihristul, cel care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul” (1 Ioan 2, 22).

Și, în sfârșit,

„Copii, este ceasul de pe urmă, şi precum aţi auzit că vine antihrist, iar acum mulţi antihrişti s-au arătat; de aici cunoaştem noi că este ceasul de pe urmă” (1 Ioan 2, 18).

Învățatul comentator al Sfintei Scripturi, Episcopul Mihail, remarca faptul că, în originalul grec, numele „*Antihristul*” are articolul definit, care distinge complet acest nume de cel al unei persoane binecunoscute, definite, în timp ce ceilalți „*antihriști*” nu au un articol definit și, prin urmare, fiind „*mulți*”, se deosebesc de el. Acești „*mulți antihriști*” sunt doar înaintemergătorii acelui Antihrist care vor apărea înainte de a doua Venire și sfârșitul lumii lui Hristos: sunt, așa cum s-a spus, „reflecții” ale „Arhetipului” lor – persoana lui *Antihrist* care urmează să vină.

Ei poartă spiritul lui Antihrist și intră în sarcina lor să pună temeliile potrivite pentru apariția lui Antihrist și să creeze circumstanțele favorabile pentru apariția lui în lume.

Acești „*înaintemergători*” ai Antihristului direcționează de asemenea, acel proces mondial numit de Sfântul Apostol Pavel „*Apostazie*” (II Tes. 2, 3): „Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip; căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credinţă şi nu se va da pe faţă omul nelegiuirii, fiul pierzării” – n.n).

Esența acestui proces este îndepărtarea tot mai mare a omenirii Creștine de la învățătura autentică și neîntreruptă a Evangheliei și înlocuirea poruncilor Evangheliei cu alte principii. Caracterul distrugător al acestor teorii propuse omenirii de către înaintemergătorii Antihristului, este dovedit prin faptul că uneori par acceptabile pentru Creștini, compatibile cu Creștinismul, în timp ce în realitate sunt profund contrare acestuia; acestea satisfac patimile și poftele umane și confirmă natura căzută a omenirii în starea ei decăzută.

Se poate urmări acest proces de „apostazie" în istorie și în viață?

Trebuie să se poată! Pentru a se mântui pe sine și pe aproapele și a nu fi atrași în acest proces, ar trebui ca ei să se îndepărteze, să se salveze pentru a nu fi infectaţi de *duhul Antihristului*, care stăpânește lumea din ce în ce mai mult.

Diavolul, desigur, nu s-a putut împăca cu apariția Creștinismului (Ortodoxiei – n.n) în lume și, astfel, din timpurile Apostolilor vedem *„duhul lui Antihrist"* cum lucrează în poporul Creștin.

Primii *„înaintemergători ai lui Antihrist"* au fost *Simon Magul, Cerint* și *Nicolaiții*, cu care au trebuit să se lupte Sfinții Apostoli. Apoi au venit *gnosticii* și o mulțime întreagă de *diverși eretici* cu care Sfinții Părinți și învățătorii Bisericii au trebuit să lupte de-a lungul mai multor secole. În primele zece secole ale erei creștine, spiritul de credință autentică și de evlavie a fost, totuși, destul de puternic la creștini, încât s-a bucurat de fiecare dată de o victorie strălucitoare asupra „duhului lui Antihrist"… și Biserica lui Hristos, în ciuda tuturor grelelor încercări pe care le-a îndurat, a fost triumfătoare asupra dușmanilor săi.

Mai târziu, la jumătatea secolului al XI-lea *„duhul lui Antihrist"* se înrădăcina atât de puternic în Occident, încât a reușit să îndepărteze complet o jumătate întreagă de Creștinătate din unirea cu Biserica Universală. Rezultatul a fost *„papismul"*, cu numeroasele și variatele sale abateri de la învățăturile creștine autentice despre credință și evlavie – cu dogmele sale nou inventate, morala nedesăvârșită, indulgențele, „inchiziția sacră" și alte denaturări asemănătoare.

Aceasta a fost prima victorie decisivă a *„înaintemergătorilor lui Antihrist"*.

Altele au urmat-o curând.

La sfârșitul Evului Mediu, pentru a înrădăcina total rămășițele Creștinismului,

același *„duh al Antihristului”* a conceput în sânul *„Papismului”*, care s-a desprins de adevărata Credință Ortodoxă, mișcări care s-au opus complet Creștinismului – gândirea liberă neîngrădită, *„umanismul”*, care îl plasează pe om însuși în locul lui Dumnezeu și… în sfârșit… *„ateismul”* sau absența totală a lui Dumnezeu. A existat o influență puternică din partea acestor mișcări, astfel că în secolul al XVI-lea s-a produs o schismă în cadrul organizației bisericii papale însăși, cunoscută sub numele de *„protestantism”*, care presupunea reformarea Bisericii, când, în realitate, el a mers mai departe pe calea *„apostaziei”* și a negat însăși esența Bisericii.

La rândul său, protestantismul a început din ce în ce mai mult să se scindeze în fragmente, *„secte”* – care în prezent multe dintre ele s-au îndepărtat atât de Creștinism, încât neagă cele mai importante dogme ale sale și chiar credința în Divinitatea Întemeietorului Creștinismului, Domnul Iisus Hristos. Acest proces prin care apar noi secte fanatice și absurde nu a încetat nici acum. Nota dominantă a acestora este claritatea cu care se manifestă *„duhul lui Antihrist”* în toate aceste secte.

Majoritatea, dacă nu toate, vorbesc mult despre a Doua Venire a lui Hristos și îl așteaptă cu nerăbdare și emoție deosebită (adică, *adventiștii*), dar tac în legătură cu apariția Antihristului care o va preceda, sau altfel zis, ei afirmă că Antihristul există deja în persoana Papei de la Roma. Caracteristic în această privință, a fost conferința care a avut loc la Evanston, organizată de protestanți și sectanți și desfășurată sub deviza: *„Hristos – Speranța lumii”*. Multe, foarte multe s-au spus la această conferință despre *„A doua Venire a lui Hristos”* și despre binecuvântările pe care le-ar aduce oamenilor de pe pământ (!?), dar a fost o liniște totală despre Antihrist! Oare acest lucru nu conduce în mod firesc la ideea că protestanții și sectanții sunt pregătiți treptat de conducătorii lor pentru a-l accepta pe Antihrist atunci când apare ca Hristos Însuși?

În același timp, învățăturile incontestabil anticreștine despre materialism, socialism și marxism-comunism apar și sunt propagate în Occident, iar organizațiile sociale și politice care se închină în mod secret Satanei, își întind tentaculele mereu mai departe, acționând la fel cum Antihristul însuși o va face *„cu o pricepere diabolică și ipocrizie”* (așa cum o spune Episcopul Ignatie). Conducătorii acestor organizații, cu adevărat *„vulpi în inimă și lupi în suflet”* (așa cum a spus Sfântul Nil Izvorâtorul de Mir din Muntele Athos) preiau treptat controlul în întreaga lume nu numai a vieții publice și politice, ci și a vieții

religioase a oamenilor. Totul este îndreptat către un singur obiectiv – pregătirea condițiilor favorabile pentru ca umanitatea să-l accepte pe Antihrist și să se închine lui, ca unui rege și dumnezeu.

Principalul obstacol în calea atingerii acestui obiectiv a fost Rusia Ortodoxă, singurul sprijin puternic al adevăratei credințe Creștine Ortodoxe în lume, împreună cu Împăratul, apărătorul suveran și protectorul întregii Biserici Ortodoxe. În decurs de două secole, „*înaintemergătorii*" Antihristului au lucrat sistematic și cu încăpățânare pentru a transforma Imperiul Ortodox Rus în Uniunea atee a Republicilor Sovietice Socialiste.

Când s-a realizat acest lucru, s-a depus un nou efort cu scopul de a distruge Biserica Ortodoxă însăși, lucrând simultan în două direcții: prin intermediul unor prigoane înfricoșătoare, nemaiauzite, care au depășit persecuțiile primelor secole ale creștinismului; și prin dizolvarea din interior, cu ajutorul ideilor Bisericii Vii, renovaționiste și a implementării a tot felul de tendințe moderniste de gândire liberă în spiritul Protestantismului. În cele din urmă, în majoritatea țărilor ortodoxe care au supraviețuit pustiirii, rămășițele Bisericilor locale au fost transformate într-un instrument jalnic al unei puteri în război cu Dumnezeu.

Cu toate acestea, roade bogate au fost adunate de „*spiritul lui Antihrist*" și în alte Biserici Ortodoxe, care au rămas libere. Acestea au fost puternic infectate cu otrava gândirii libere a liberalismului și modernismului , ceea ce le-a determinat să fuzioneze cu protestantismul.

Slavă Domnului, există încă o rămășiță care nu a plecat genunchiul în fața „*duhului lui Antihrist*", care crește din ce în ce mai mult! Biserica noastră Rusă din afara granițelor rămâne în continuare fermă, deși adepții Antihristului care se apropie, au creat o schismă distructivă în ea, iar acum încearcă să o distrugă complet, să o șteargă de pe fața pământului, folosind pentru aceasta toate mijloacele posibile, al cărei conducător minte și hulește, armele naturale ale tatălui minciunii și defăimarii dintru începuturi, diavolul.

Spectacolul lumii este, în general, destul de lipsit de bucurie ceea ce ar putea duce la descurajări și la cădere în deznădejde, dacă nu am fi cunoscut că „*așa este scris*" după Cuvântul lui Dumnezeu și toate acestea așa trebuie să se întâmple.

Ce ar trebui să facem și cum trebuie să reacționăm?

„Apostazia este îngăduită de Dumnezeu”, după cum ne învață unul dintre marii învățați ai vieții duhovnicești ai timpurilor noastre, Episcopul Ignatie (Briancianinov),

„Nu încerca să o oprești cu mâna ta neputincioasă. Depărtează-te, ferește-te pe tine însuți și e de ajuns atât din partea ta. Fă cunostință cu duhul vremii, studiază-l, ca să eviți, pe cât îți stă în putință, înrâurirea lui… Numai îndurarea deosebită a lui Dumnezeu este în măsură să oprească această epidemie morală atotdistrugătoare, să o oprească pentru o vreme, pentru că este necesar ca tot ceea ce este scris în Scripturi, să se întâmple.

Judecând după spiritul vremurilor și neliniștea învățaților, trebuie să presupunem că zidurile Bisericii, care se cutremură de ceva vreme, vor cădea repede și înfiorător. Nu este nimeni care să oprească și să se opună căderii. Măsurile întreprinse pentru susținerea ei, sunt împrumutate și îi grăbesc căderea, mai degrabă decât să o oprească. Nu există nimeni pe care să-l aștepti să reclădească creștinismul!

Vasele Duhului Sfânt s-au uscat în cele din urmă peste tot, chiar și în mânăstiri, acele comori de evlavie și har… Sarea și-a pierdut gustul. În mai marii Bisericii rămâne doar o înțelegere firavă, întunecoasă, nepotrivită și greșită conform „literei” care ucide duhul în comunitatea creștină și distruge Creștinismul, care este o faptă, nu o literă.

Este dureros să vezi cui le-au fost încredințate oile lui Hristos, cui le-a fost încredințată îndrumarea și mântuirea. Dar acest lucru a fost îngăduit de Dumnezeu… Răbdarea milostivă a lui Dumnezeu întârzie și amână nimicirea hotărâtă, datorită micilor rămășițe ale celor care sunt salvați, în timp ce acei care s-au risipit sau au decăzut ajung la deplina lor stricăciune. Cei care sunt salvați trebuie să înțeleagă acest lucru și să folosească timpul rămas pentru mântuire. Domnul milostiv să ocrotească rămășița celor care cred în El! Dar, această rămășiță este slabă și devine din ce în ce mai mult… Îngăduie ca făptură salvată să-și mântuiască sufletul” [Vol. IV și *Patericon*], spune Duhul lui Dumnezeu creștinilor rămași.

De când Episcopul Ignatie a scris aceste lucruri, problemele din lume s-au agravat, și totul a mers în mai rău nu în bine. *„Întrucât Antihristul va avea drept sarcină principală îndepărtarea tuturor de Hristos*”, spune cealaltă minte

luminată plină de Duh Sfânt a timpului nostru, Episcopul Teofan Zăvoratul, *„El nu va apărea atâta timp cât stăpânirea împărătească va rămâne prezentă. Nu-i va permite să se dezvolte, ci îi va împiedica acțiunea în propria sa esență”.*

„Pentru că taina fărădelegii se şi lucrează, până când cel care o împiedică acum va fi dat la o parte” (II Tesaloniceni 2, 7). Dar când autoritatea regală va cădea, oamenii de pretutindeni vor institui autoguvernarea (republici, democrații), atunci va fi momentul potrivit ca Antihristul să acționeze. Nu va fi greu Pentru Satana să pregătească voci în favoarea renunțării la Hristos, așa cum a arătat experiența din timpul revoluției franceze. Nu va fi nimeni care să pronunțe un veto autoritar. Și astfel, atunci când astfel de regimuri, potrivite pentru dezvăluirea aspirațiilor Antihristului vor fi instituite peste tot, atunci Antihristul va apărea. [Comentariu la Tesaloniceni II. 2, 6, pagina 504]

Ceea ce a prezis Episcopul Teofan s-a și întâmplat: *„înaintemergătorii”* Antihristului și-au îndeplinit misiunea – *„duhul Antihristic”* este instalat peste tot, stabilind pretutindeni *„regimurile potrivite pentru dezvăluirea ambițiilor lui Antihrist”*. Amintindu-mi cuvintele Episcopului Ignatie și anume,

„Antihristul va fi rațional, corect și consecința naturală a direcției morale și spirituale generale a omenirii”,

îi lăsăm cititorului atent la viața înconjurătoare, posibilitatea de a trage propriile concluzii din cele spuse mai sus, în timp ce, din partea noastră, nu putem decât să repetăm:

„Îngăduie ca făptura salvată să-și mântuiască sufletul!”

Arhiepiscop Averchie Taușev

Tradus de Părintele Diacon Seraphim Johnson, The Times Times in Light of God’s Word: Predicile și discursurile, vol. 1, p. 71-77, Sf. Iov al Pochaevului, Mânăstirea Sfânta Treime, Jordanville, New York

Archbishop Averky (Taushev). Is It Possible To Recognize The Antichrist?